

en miške, kur eglės ošia,
Po pušim sena, sena
Buvo meškinas Rudnosis,
Rudnosienė – jo žmona.

Ir turėjo jie meškiuką, –
Rudnosiuką, kaip ir jie, –
Buvo jis dar be kelnyčių
Ir bėgiojo tik namie.

Vakare, kai tėtis grįžta,
Kai visa šeima namuos,
Sėdi jis šiltam namely,
Klauso pasakų mamos.

Nors už durų švilpia vėjas,
Staugia vilkas už langų, –
Rudnosiukui su tėveliais
Šilta, gera ir smagu.

Šliumpu pumpu, šliumpu pumpu
Rudanosis takeliu –
Reiks miške jam apžiūrėti
Šimtas bičių avilių.

Kad linksmiau būt iškeliauti,
Palydės jį ir mama,
Rudnosiuką linksmučiuoką
Sau ant rankos nešdama.

– Tėti, – sako Rudnosiukas, –
Daug medaus prikopinėk.
Bitė jei norės įgelti,
Šok iš medžio, bėk ir rėk!

– Kam man bėgti, kam man rėkti,
Man bitelė neįgels:
Stori mano kailinėliai –
Kur tik lįs, ten įsivels.

Iš medučio bus midučio,
Bus saldinių daug skanių, –
Pavaišinsim daug svetelių,
Daug žvėrelių giminių.

Pavaišinsim vilką pilką,
Šarką tarką, žvirbliukus,
Pavaišinsim, apdalinsim
Ir gerus žmonių vaikus.

